

Sygn. akt I C 640/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2 grudnia 2019 r.

Sąd Rejonowy w Toruniu I Wydział Cywilny w składzie następującym

Przewodniczący SSR Magdalena Glinkiewicz

Protokolant st.sekr. sąd. Bożena Czajkowska

Po rozpoznaniu w dniu 25 listopada 2019 r. w Toruniu.

sprawy z

P. G.

przeciwko:

(...) S.A. V. (...) w W.

o:

zapłatę

orzeka:

I. zasądza od pozwanego (...) S.A. V. (...) w W. na rzecz powódki P. G. kwotę 30.170 zł (trzydzieści tysięcy sto siedemdziesiąt złotych) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie:

- od kwoty 20.000 zł od dnia 30 czerwca 2017r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 10.000 zł od dnia 12 października 2019r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 170 zł od dnia 8 sierpnia 2017r. do dnia zapłaty;

II. oddala powództwo w pozostałej części;

III. zasądza od pozwanego na rzecz powódki kwotę 3.617 zł (trzy tysiące sześćset siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu;

IV. nakazuje pobrać od pozwanego (...) S.A. V. (...) w W. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Toruniu kwotę 768,70 zł (siedemset sześćdziesiąt osiem złotych siedemdziesiąt groszy) tytułem nieuiszczonych wydatków;

V. nakazuje pobrać od pozwanego (...) S.A. V. (...) w W. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Toruniu kwotę 1.418,46 zł (tysiąc czterysta osiemnaście złotych czterdzieści sześć groszy) tytułem kosztów sądowych, od uiszczenia których powódka była zwolniona;

VI. pozostałymi kosztami sądowymi, od uiszczenia których powódka była zwolniona obciąża Skarb Państwa.

Sygn. akt I C 640/18

UZASADNIENIE

Powódka P. G. wniosła o zasądzenie od pozwanego (...) S.A. V. (...) kwoty 20.000 zł tytułem zadośćuczynienia z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od 30 czerwca 2017 r. do dnia zapłaty, 1.170 zł tytułem zwiększonych potrzeb obejmujących koszty opieki i pomocy osób trzecich z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 8 sierpnia 2017 r. do dnia zapłaty, 409 zł tytułem odszkodowania za utracone mienie wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 8 sierpnia 2019 r. do dnia zapłaty, 417,90 zł tytułem zwrotu kosztów dojazdu do placówek medycznych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie oraz zasądzenie na jej rzecz kosztów postępowania.

W uzasadnieniu pozwu powódka wskazała, iż w dniu 17 kwietnia 2017 r. przejeżdżając rowerem przez drogę gruntową w P. najechała na wystający kawałek cegły i upadła doznając obrażeń. W toku postępowania likwidacyjnego pozwana odmówiła wypłaty świadczeń wskazując, iż droga nie stanowiła zagrożenia dla jej użytkowników i powódka znając jej stan winna zachować należyta ostrożność. W wyniku zdarzenia powódka doznała złamania nasady obwodowej kości promieniowej prawej typu S.. Po zdarzeniu przebywała w szpitalu gdzie przeszła zabieg operacyjny. Powódka wskazała, iż do chwili obecnej odczuwa skutki zdarzenia. Po wypadku z uwagi na dolegliwości bólowe korzystała z leków przeciwbólowych, wymagała pomocy osób trzecich w podstawowych czynnościach życia codziennego. Po zdjęciu unieruchomienia zakres ruchu nadgarstka był nadal ograniczony. Podjęte zabiegi rehabilitacyjne nie przyniosły natomiast spodziewanych rezultatów. Podkreśliła, iż zarządcą drogi gminnej był Wójt Gminy Z., który nie wykonał obowiązku utrzymania drogi w należytym stanie. Droga gruntowa znajdowała się z złym stanie, posiadała nierówności, dziury, elementy wystające. Dopiero po wypadku doszło do przeprowadzenia tam prac remontowych. Podała, iż dochodzi skapitalizowanej renty z tytułu zwiększonych potrzeb, gdyż po wypadku wymagała opieki osób trzecich w czynnościach dnia codziennego. Powódka wyliczyła koszty wskazując, iż przez 30 dni wymagała opieki 3 godzinny dziennie, zaś stawka godzinowa za opiekę wynosiła 13 zł (30 dni x 3 godziny x 13 zł = 1.170 zł. Wniosła o zwrot kosztów dojazdu do placówek medycznych wskazując, iż przejechała łącznie 500 km. Nadto powódka zażądała odszkodowania za zniszczoną w wypadku odzież - buty i spodnie, które zakupiła półtora miesiąca przed zdarzeniem.

Postanowieniem z dnia 17 lipca 2018 r. Sąd Rejonowy w Toruniu zwolnił powódkę od kosztów sądowych w całości.

W odpowiedzi na pozew pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powoda kosztów procesu. Pozwany zakwestionował swoją odpowiedzialność za zaistniałe zdarzenie. Podniósł, iż powódka nie wykazała, iż do złamania nogi doszło na skutek przewrócenia się na drodze oraz niewłaściwego utrzymania drogi gminnej. Podkreślił, iż niemożliwym jest utrzymanie wszystkich miejsc dostępnych dla ruchu w stanie idealnym. Nadto powódka powinna zachować ostrożność i omijać ewentualne przeszkody, aby uniknąć upadku. Do zdarzenia doszło w porze dziennej przy dobrej widoczności, nie stało więc na przeszkodzie, aby powódka ominęła zły fragment drogi. Dodał, iż powódka miała możliwość oceny nawierzchni drogi i dostosowania jazy rowerem do tych warunków. Pozwany zakwestionował roszczenie powódki co do zasady jak i wysokości oraz terminu żądanych odsetek. Podkreślił, iż powódka nie wykazała by wymagała pomocy osób trzecich w życiu codziennym. Zakwestionował roszczenie o odszkodowanie za zniszczoną odzież wskazując, iż w trakcie zdarzenia doszło do złamania ręki i nie mogło dojść do zniszczenia obuwi. Nie zgodził się również na zwrot kosztów dojazdów, gdyż znaczna ich część nie ma związku ze zdarzeniem i jest znacznie zawyżona.

Pismem z dnia 8 sierpnia 2019 r. powódka rozszerzyła powództwo o zadośćuczynienie o dalszą kwotę 10.000 zł.

Pismem z dnia 16 września 2019 r. pozwany wniósł o oddalenie rozszerzonego powództwa w całości.

Sąd ustalił, co następuje:

Droga gruntowa biegnąca pomiędzy miejscowościami P. – S. stanowi drogę gminną Gminy Z.. W 2015 r na jej nawierzchnię wysypany został gruz. W dniu 17 kwietnia 2017 r. droga ta była nierówna, nieubita, posiadała nierówności, dziury.

Dowód: dokumentacja fotograficzna k. 14-15

uchwała k. 21-24

zeznania świadka J. S. z 25.02.2018 r. 00:18:06-00:30:13

zeznania świadka A. K. (1) z 25.02.2018 r. 00:30:13-00:37:01

zeznania świadka H. G. z 25.02.2018 r. 00:37:09-00:50:21

zeznania świadka A. K. (2) z 25.02.2019 r. 00:01:07 – 00:07:11

zeznania powódki P. G. z 25.02.2019 r. 00:08:22-00:20:40

Dnia 17 kwietnia 2017 r. P. G. jechała rowerem drogą gruntową do P.. W trakcie jazdy najechała na wystający kawałek cegły i upadła.

Dowód: zeznania świadka A. K. (1) z 25.02.2018 r. 00:30:13-00:37:01

zeznania świadka H. G. z 25.02.2018 r. 00:37:09-00:50:21

zeznania świadka A. K. (2) z 25.02.2019 r. 00:01:07 – 00:07:11

zeznania powódki P. G. z 25.02.2019 r. 00:08:22-00:20:40

Po zdarzeniu przebywała przez 2 dni w Wojewódzkim Szpitalu (...) na Oddziale Urazowo Ortopedycznym dla Dzieci i Dorosłych, gdzie przeszła leczenie operacyjne w postaci nastawienia zamkniętego złamania kości promieniowej prawej i stabilizacji przezskórnej dwoma drutami K.. Zaopatrzona została w opatrunek gipsowy. Pacjentkę wypisano do domu z zaleceniem utrzymania unieruchomienia, zmiany opatrunku w (...).

Dowód: dokumentacja medyczna k. 87-114

P. G. znajdowała się pod opieką Poradni Urazowo Ortopedycznej. W dniu 16 maja 2017 r. wystawiono jej skierowanie na zabiegi fizjoterapeutyczne na nadgarstek prawy.

Dowód : skierowanie k. 115,116

Podczas wizyty w Poradni Urazowo – Ortopedycznej w dniu 19 listopada 2018 r. P. G. zgłosiła dolegliwości bólowe nadgarstka prawego i skierowano ją na badanie rezonansu magnetycznego.

Dowód: historia zdrowia i choroby k. 199

Na skutek zdarzenia drogowego P. G. doznała złamania nasady dalszej kości promieniowej prawej typu S. operowane, wygojone z niedużego stopnia ograniczeniem ruchomości nadgarstka z podrażnieniem zapalnym stawów między nadgarstkowych oraz stłuczenia obu kolan z otarciami naskórka. Trwały uszczerbek na jej zdrowiu wyniósł 8%.

Dowód: opinia lekarska k. 215- 222

P. G. posiada obecnie zgięcie kątowe dłoni. Deformacja ta jest przyczyną przewlekłego stanu zapalnego nadgarstka. Wysiłek w stawach między nadgarstkowych koreluje z dolegliwościami bólowymi. Wykonywanie ćwiczeń gimnastycznych z podporem na ręce prawej może być utrudnione. Jazda rowerem może wywoływać dolegliwości bólowe i okresowe obrzęki nadgarstka.

Dowód: opinia lekarska k. 215- 222

Po zdarzeniu wymagała zabiegu operacyjnego i unieruchomienia gipsowego na okres 4 tygodni oraz usunięcia drutów stabilizujących po zabiegu. Wymagała rehabilitacji i zwolnienia z zajęć praktycznych w szkole do czerwca

2017 r. Obecnie ma utrudnioną zdolność do wykonywania prac fizycznych prawą kończyną górną, utrudniona jest długotrwała jazda rowerem, podpór na prawej ręce, uprawianie gier zespołowych chwytnych.

Dowód: opinia lekarska k. 215- 222

P. G. wymagała pomocy osób trzecich w zakresie czynności dnia codziennego w zakresie podstawowej pielęgnacji 1 godzina dziennie, utrzymania porządku 1,5 godzinny tygodniowo, przygotowywania posiłków 3 godziny tygodniowo.

Dowód: opinia lekarska k. 215- 222

Stale odczuwa skutki wypadku w postaci dolegliwości przy wykonywaniu czynności siłowych prawą ręką. Bezpośrednio po wypadku nasilenie dolegliwości wynosiło 5 pkt w skali (...) (0-10 pkt). Dolegliwości ustępowały po zabiegu, unieruchomieniu i rehabilitacji, obecnie utrzymują się na poziomie 0-2 przy czynnościach siłowych.

Dowód: opinia lekarska k. 215- 222

W sierpniu 2017 r. zakończono proces leczenia skutków wypadku. W trakcie leczenia nie doszło do komplikacji i powikłań. Po przesileniach ręki prawej mogą występować zaostrzenia dolegliwości bólowych nadgarstka. W przyszłości nie powinna wykonywać ciężkich prac fizycznych oraz związanych z powtarzalnym długotrwałym ruchem nadgarstka prawego.

Dowód: opinia lekarska k. 215- 222

W chwili wypadku P. G. miała 17 lat i uczyła się w technikum gastronomicznego. Na skutek zdarzenia nie mogła uczestniczyć w praktykach szkolnych. Nie mogła kontynuować nauki w trybie dziennym i obecnie uczy się zaocznie.

Dowód: zeznania świadka H. G. z 25.02.2018 r. 00:37:09-00.50.21

zeznania powódki P. G. z 25.02.2019 r. 00:08:22-00:20:40

Po wyjściu ze szpitala z uwagi na ograniczenia w wykonywaniu czynności dnia codziennego pomagała jej mama, siostra oraz chłopak.

Dowód: zeznania świadka A. K. (1) z 25.02.2018 r. 00:30:13-00.37.01

zeznania świadka H. G. z 25.02.2018 r. 00:37:09-00.50.21

zeznania powódki P. G. z 25.02.2019 r. 00:08:22-00:20:40

W związku z wypadkiem P. G. poniosła koszty dojazdu do placówek medycznych w wysokości 170 zł

Dowód: oświadczenie k. 122

zeznania powódki P. G. z 25.02.2019 r. 00:08:22-00:20:40

Pismem z dnia 26 maja 2017 r. i 14 lipca 2017 r. P. G. zgłosiła szkodę do (...) S.A.

Dowód: zgłoszenie k. 24-28, 31-34

Decyzją z dnia 30 czerwca 2017 r. ubezpieczyciel odmówił wypłaty świadczeń Dowód: akta szkody

Po wypadku P. G. nawierzchnia drogi gruntowej została poddana remontowi.

Dowód: dokumentacja fotograficzna k. 16-18

zeznania świadka J. S. z 25.02.2018 r. 00:18:06-00:30:13

zeznania świadka A. K. (1) z 25.02.2018 r. 00:30:13-00:37:01

zeznania świadka H. G. z 25.02.2018 r. 00:37:09-00:50:21

zeznania świadka A. K. (2) z 25.02.2019 r. 00:01:07 – 00:07:11

zeznania powódki P. G. z 25.02.2019 r. 00:08:22-00:20:40

Sąd zważył, co następuje:

Stan faktyczny niniejszej sprawy Sąd ustalił na podstawie okoliczności bezspornych, faktów przyznanych przez stronę pozwaną, dokumentów, których autentyczności i zgodności z prawdą nie kwestionowała żadna ze stron, opinii biegłego oraz zeznań świadków oraz akt szkody.

Sąd w pełni dał wiarę dowodom w postaci dokumentów zgromadzonych w toku procesu, albowiem były kompletne i jasne, wraz z pozostałymi dowodami tworzyły dokładny stan faktyczny sprawy. Ich prawdziwość nie budziła w ocenie Sądu jakichkolwiek wątpliwości. Co więcej wiarygodność przedłożonych dokumentów nie była kwestionowana przez żadną ze stron.

Ustalając stan faktyczny Sąd oparł się w dużej mierze na opinii biegłego z dziedziny ortopedii M. S..

Sąd nie jest związany opinią biegłych i ocenia je na równi z innymi środkami dowodowymi w ramach swobodnej oceny dowodów przewidzianej w art. 233 § 1 k.p.c., zgodnie z którym Sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia materiału dowodowego. Ocenę opinii biegłych odróżniają jednak szczególne kryteria. Stanowią je: zgodność z zasadami logiki i wiedzy powszechnej, poziom wiedzy biegłych, podstawy teoretyczne opinii, sposób motywowania oraz stopień stanowczości wyrażonej w niej wniosków. Przedmiotem opinii nie jest bowiem przedstawienie faktów, lecz ich ocena na podstawie wiedzy fachowej (wiadomości specjalnych). Nie podlega ona zatem weryfikacji jak dowód na podstawie kryteriów prawdy i fałszu. Nie chodzi tu bowiem o kwestię wiarygodności lecz o pozytywne lub negatywne uznanie wartości zawartego w opinii i jej uzasadnieniu rozumowania. Sąd ocenia dowód z opinii biegłego nie tylko przez pryzmat jej wniosków końcowych, ale również w oparciu o dokumentację, na podstawie której została wydana.

W przedmiotowej sprawie Sąd uznał za przekonywującą opinię biegłego, ponieważ była ona logiczna i spójna oraz udzielała w wystarczającym stopniu odpowiedzi na pytania ujęte w tezie postanowienia dopuszczającego ten dowód. Nadto opinia wydana została po zbadaniu powódki i zapoznaniu się przez biegłego z historią choroby powódki. Nie można także pominąć tego, że sporządzona została przez osobę posiadającą niepodważalną wiedzę dotyczącą dziedziny objętej zakresem przedmiotowym opinii. Biegły posiadał zatem wystarczającą wiedzę i doświadczenie, by móc w prawidłowy sposób odpowiedzieć na pytania zawarte w tezie dowodowej.

Żadna ze stron nie złożyła zastrzeżeń do opinii biegłego. W ocenie Sądu nie było jakichkolwiek podstaw by opinię biegłego uznać za nierzetelną czy niefachową. Dlatego opinię tę Sąd podzielił.

Zważyć też należy, że ugruntowany jest w orzecznictwie pogląd, według którego Sąd w sprawie do rozstrzygnięcia której wymagane są wiadomości specjalistyczne nie może wydać orzeczenia wbrew wnioskowi wypływającemu z opinii uznanej przez tenże Sąd za fachową i rzetelną /zob. np. wyrok SN z 26/10/2006 I CSK 166/06 – publ. Lex nr 209297 lub II UK 277/04 OSNP 2006/5-6/97/.

Za wiarygodne Sąd uznała zeznania J. S.. Świadek w sposób jasny i logiczny przedstawiła okoliczności związane z utrzymaniem drogi gminnej oraz zakresu podejmowanych działań, robót drogowych. Przyznała, iż w chwili zdarzenia na drodze wysypany był nieubity gruz (tak wynika ze zdjęć). Dopiero po zdarzeniu gmina podjęła działania w celu wysypania gruzu i tłucznia oraz ich ubicia

Sąd nie znalazł podstaw do podważenia zeznań świadka A. K. (1) oraz A. K. (2), którzy byli naocznymi świadkami zdarzenia, gdyż były one spójne z zebraniem w sprawie materiałem dowodowym. Świadkowie przedstawili przebieg zdarzenia oraz opisali stan nawierzchni drogi, po której poruszała się powódki. Zgodnie wskazywali na zły stan nawierzchni, braku ubicia gruzu na drodze.

Za zgodne z prawdą Sąd uznał także zeznania świadka H. G. dotyczących stanu drogi gruntowej, doznanych przez powódkę obrażeń, życia powódki po zdarzeniu, przebytego leczenia.

Za wiarygodne Sąd uznał w całości zeznania złożone przez powódkę.

W niniejszej sprawie strona pozwana kwestionowała jednak zarówno swoją odpowiedzialność za zaistniałe zdarzenia jak i wysokość dochodzonego roszczenia.

Przed przystąpieniem jednak do zasadniczych rozważań należało poczynić kilka uwag natury ogólnej. Problematykę odpowiedzialności odszkodowawczej na gruncie prawa cywilnego regulują w prosty sposób przepisy art. 415 k.c. oraz art. 361 § 1 k.c. W świetle wymienionych unormowań podmioty prawa cywilnego zobowiązane są do podejmowania wszelkich działań z zachowaniem należytej staranności. Oceniać należy ją natomiast z punktu widzenia obiektywnego wzorca zapobiegliwego człowieka, który stawiany w określonych sytuacjach postąpiłby w pewien sposób a oznaczonych czynności zaniechał. Wina, o której mowa w art. 415 k.c. sprowadza się bowiem, pomijając problem umyślnego działania, do naruszenia zasad staranności i odpowiada terminowi niedbalstwa. Sprawca szkody odpowiada przy tym wyłącznie za typowe następstwa swoich zachowań.

W myśl art. 822 § 1 k.c. Przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony. § 2. Jeżeli strony nie umówiły się inaczej, umowa ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej obejmuje szkody, o jakich mowa w § 1, będące następstwem przewidzianego w umowie zdarzenia, które miało miejsce w okresie ubezpieczenia. § 3. Strony mogą postanowić, że umowa będzie obejmować szkody powstałe, ujawnione lub zgłoszone w okresie ubezpieczenia. § 4. Uprawniony do odszkodowania w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczenia bezpośrednio od ubezpieczyciela. § 5. Ubezpieczyciel nie może przeciwko uprawnionemu do odszkodowania podnieść zarzutu naruszenia obowiązków wynikających z umowy lub ogólnych warunków ubezpieczenia przez ubezpieczającego lub ubezpieczonego, jeżeli nastąpiło ono po zajściu wypadku.

Przypomnieć również trzeba, że ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne, a strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne/ (art. 6 k.c., art. 232 zd. 1 k.p.c./). Wskazana w art. 6 k.c. „ogólna zasada rozkładu ciężaru dowodu”, jest regułą w znaczeniu materialnym wskazującą, kto poniesie skutki nieudowodnienia faktów istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy, natomiast przepis art. 232 k.p.c. wskazuje, kto ponosi ciężar dowodu w znaczeniu formalnym, „kto powinien przedstawiać dowody” /tak trafnie w orz. SN z dnia 17 lutego 2006 r., V CSK 129/05, Lex nr 200947/. Z procesowego punktu widzenia ciężar dowodu spoczywa na powodzie /por. wyr. SN z dnia 3 października 1971 r., II PR 313/69, OSN 1970, nr 9, poz. 147; por jednak wyjątek wskazany w orz. SN z dnia 20 grudnia 2006 r. IV CSK 299/06, Lex nr 233051/. Z komentowanego przepisu wynika dla sądu nakaz rozstrzygnięcia merytorycznego, nawet wtedy, gdy postępowanie dowodowe nie przyniosło efektu; sąd powinien rozstrzygnąć na niekorzyść osoby, która opierała swe twierdzenia na faktach nieudowodnionych /P. Machnikowski (w:) Kodeks cywilny..., red. E. Gniewek, t. I, s. 34; podobnie K. Piasecki (w:) Kodeks postępowania cywilnego..., red. K. Piasecki, s. 770/.

Sąd nie miał wątpliwości, iż do zdarzenia z udziałem powódki doszło na drodze gruntowej w kierunku P.. Fakt ten potwierdzają zeznania naocznych świadków wypadku A. K. (1) i A. K. (2) a także matki powódki H. G., która o zdarzeniu dowiedziała się przez telefon.

(...) S.A. V. (...) w W. stał na stanowisku, iż Gmina Z. utrzymała nawierzchnię przedmiotowej drogi w należyтым stanie. Podnosił również, iż powódka znając stan drogi, mając dobrą widoczność winna zachować ostrożność i omijać przeszkody mogące skutkować upadkiem z roweru. Twierdzenia strony pozwanej nie zasługiwały jednak na uwagę.

W przedmiotowej sprawie bezspornym było, iż zarządcą drogi gruntowej (publicznej) biegnącej w kierunku P., na której doszło do zdarzenia jest Gmina Z. - Wójt Gminy Z.. Zgodnie z dyspozycją art. 20 pkt 4 ustawy o drogach publicznych do zarządcy drogi należy w szczególności utrzymanie nawierzchni drogi, chodników, drogowych obiektów inżynierskich, urządzeń zabezpieczających ruch i innych urządzeń związanych z drogą, z wyjątkiem części pasa drogowego, o którym mowa w art. 20 f pkt 2.

Jak wynika z ustalonego stanu faktycznego w dacie zdarzenia stan nawierzchni drogi był zły. Powyższe potwierdzili zgodnie wszyscy zeznający w sprawie świadkowie, wskazując, iż na drodze leżał nieubity gruz, nawierzchnia była nierówna. Okoliczności dotyczące utrzymania drogi i podejmowanych tam działań w szczególności opisała świadek J. S., pracownik Urzędu Gminy w Z. Wielkiej. Świadek podała, iż w przypadku dróg gruntowych wysypywany jest na ich nawierzchnię gruz, który następnie jest ubijany 4 tonowym walcem, zaś po jakimś czasie wysypywany jest drobniejszy kamień – tłuczeń. Świadek przyznała, iż na drodze w chwili zdarzenia wysypywany był jedynie gruz, który nie był nawet ubity (co wynika ze zdjęć ukazujących stan drogi w chwili wypadku). Wskazała, iż prace drogowe w zakresie ubicia i posypania nawierzchni tłuczniem przeprowadzone zostały dopiero po zdarzeniu. Powyższe jasno wskazują, iż w dniu wypadku nawierzchnia drogi gruntowej nie była należyście utrzymana. Zarządca drogi nie wykonał więc obowiązku wynikających z przepisów ustawy o drogach publicznych.

Nadto na uwzględnienie nie zasługiwało stanowisko pozwanego, że skoro powódka dobrze знаła stan drogi, to ciążył na niej obowiązek zachowania ostrożności i unikania fragmentów drogi niebezpiecznych. Po pierwsze wskazać należy, iż powódka poruszała się po drodze z rozwagą. Podkreśliła, iż często jeździła tą drogą rowerem i zdawała sobie sprawę z jej stanu. Z tego też powodu zachowywała ostrożność i starała się omijać niebezpieczne fragmenty w celu uniknięcia ewentualnego upadku. Pomimo zachowania ostrożności doszło jednak do zdarzenia. Nie można pomijać, iż przedmiotowa droga została dopuszczona przez zarządcę do ruchu. Brak było jakiegokolwiek oznaczenia drogowego informującego o zagrożeniu czy też zakazującego rowerom poruszania się na drodze. Pozwany w zasadzie przeczy sam sobie uznając z jednej strony, iż droga była utrzymana w należyтым stanie, a z drugiej, iż powódka widząc zły stan drogi powinna być ostrożniejsza.

Reasumując podkreślić należy, iż droga nie była utrzymana w należyтым stanie technicznym, zaś zarządca drogi w żaden sposób nie oznaczył, iż korzystanie z niej stanowiło niebezpieczeństwo dla uczestników.

Dokonując wszechstronnej oceny materiału dowodowego zgromadzonego w przedmiotowej sprawie, Sąd doszedł do przekonania, że podmiotem odpowiedzialnym za zaistniałe zdarzenie jest Gmina Z.. Mając na uwadze umowę ubezpieczenia Sąd uznał odpowiedzialność pozwanego za usprawiedliwioną, co do zasady.

Dalsza analiza stanu faktycznego i ocena żądań powódki odbywać się musi z punktu widzenia treści przepisów art. 444 k.c. oraz art. 445 § 1 k.c. oraz art. 362 kc.

Stosownie do treści przepisu art. 445 k.c., w wypadkach przewidzianych w artykule poprzedzającym, tj. w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia, Sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę.

Wobec opinii biegłego oraz całej dokumentacji znajdującej się w aktach sprawy należało uznać, że żądanie powódki co do zasądzenia zadośćuczynienia jest uzasadnione. Zasadniczym problemem jest jednak jego wysokość. Zadośćuczynienie przysługuje bowiem za krzywdę, a więc za szkodę o charakterze niemajątkowym, która nie przedstawia jakiegś wartości ekonomicznej.

Podkreślić w tym miejscu należy, że art. 445 § 1 k.c. nie wskazuje żadnych kryteriów, jakie należy uwzględnić przy ustalaniu wysokości zadośćuczynienia pieniężnego, pozostawiając to do oceny Sądu. Jednakże zarówno doktryna jak i judykatura wypracowały w tym względzie szeroko akceptowane stanowisko, wskazując, iż wielkość zadośćuczynienia zależy od oceny całokształtu okoliczności, a zwłaszcza stopnia i czasu trwania cierpień fizycznych i psychicznych (pobyty w szpitalu, bolesność zabiegów, dokonywane operacje, leczenie sanatoryjne), trwałości skutków czynu niedozwolonego (kalectwo, oszpeccenie, bezradność życiową, poczucie nieprzydatności), prognozy na przyszłość (polepszenie lub pogorszenie stanu zdrowia), wieku poszkodowanego (zwykle większą krzywdą jest kalectwo dla osoby młodszej), niemożności wykonywania ulubionego zawodu, uprawiania sportów, pracy twórczej, utratę kontaktów towarzyskich itp. (por. m.in. wyrok SN z dnia 10 czerwca 1999r., II UKN 681/98, OSNP 2000, poz. 626). W judykaturze podkreśla się, że zadośćuczynienie pełni funkcję kompensacyjną, co oznacza, iż ma złagodzić odczuwalność doznanej krzywdy z jednej strony, z drugiej zaś jednak nie może ono być źródłem wzbogacenia (Wyrok SN z dnia 9 lutego 2000r., III CKN 582/98, niepubl.).

Zadośćuczynienie pieniężne ma na celu przede wszystkim złagodzenie cierpień. Obejmuje ono wszystkie cierpienia fizyczne i psychiczne zarówno już doznane, jak i te, które zapewne wystąpią w przyszłości.

Z okoliczności niniejszej sprawy, w szczególności z opinii biegłego, wynika, że w konsekwencji zdarzenia drogowego powódka doznała 8 % trwałego uszczerbku na zdrowiu w postaci złamania nasady dalszej kości promieniowej prawej typu S.. Nie można zapominać, iż powódka była hospitalizowana. Koniecznym było również przeprowadzenie u niej zabiegu operacyjnego. Powódka przez 4 tygodnie posiadała unieruchomioną prawą rękę. Poddawała się również zabiegom rehabilitacyjnym. Podkreślić należy, iż przez okres 6 tygodni wymagała pomocy osób trzecich w zakresie czynności dnia codziennego. Nadto nie bez znaczenia pozostaje kwesta dolegliwości bólowych odczuwanych przez powódkę. Do chwili obecnej powódka odczuwa dolegliwości bólowe i wymaga rehabilitacji w okresach ich zaostrzenia. Przy ustalaniu wysokości należnego zadośćuczynienia Sąd miał również na uwadze konsekwencje zdarzenia w życiu powódki. W chwili zdarzenia powódka miała 17 lat była osobą aktywną, uczyła się w technikum gastronomicznym w III klasie. Na skutek zdarzenia nie mogła odbywać praktyk szkolnych. W związku z doznany urazem koniecznym stało się podjęcie decyzji o zmianie szkoły. Powódka musiała zrezygnować z nauki w technikum i obecnie uczęszcza do liceum dla dorosłych, gdzie nauka odbywa się w systemie zaocznym. Podkreślić należy, iż pomimo upływu ponad 2 lat od zdarzenia powódka ma utrudnioną zdolność do wykonywania prac fizycznych prawą kończyną górną. Utrudniona jest długotrwała jazda rowerem, podpór na prawej ręce, uprawianie gier zespołowych wymagających chwytania np. piłki rakiety tenisowej. Powódka powinna unikać ciężkich prac fizycznych oraz prac związanych z powtarzalnym długotrwałym ruchem nadgarstka prawego. Z pewnością z uwagi na młody wiek powódki odczuwane przez nią konsekwencje zdarzenia stanowią dla niej znaczne ograniczenia w normalnym, aktywnym funkcjonowaniu. Nie można zapominać, iż skutki wypadku rzutować będą w przyszłości również na ograniczenia w zakresie wykonywanego zawodu.

W takim stanie rzeczy kwotą zadośćuczynienia adekwatną do rozmiaru poniesionej przez powódkę krzywdy, będzie kwota 30.000 zł.

Powódka w niniejszej sprawie poza zadośćuczynieniem, domagała się odszkodowania tytułem zwrotu kosztów opieki, dojazdów do placówek medycznych oraz zniszczonej w czasie zdarzenia odzieży.

Niewątpliwie zgodnie z art. 444 §1 k.c. w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia naprawienie szkody obejmuje wszelkie wyniki z tego powodu koszty Jednak – zgodnie z art. 6 k.c. to powód powinien wykazać wysokość poniesionych kosztów.

Sąd przyznał powódce kwotę 170 zł tytułem zwrotu kosztów dojazdu do placówek medycznych. Powódka wykazała, iż na skutek zdarzenia konieczne były wizyty lekarskie w szpitalu i poradni. Podkreślić należy, iż powódka wносиła o zasądzenie kosztów w wysokości 417,90 zł jednak jedynie w zakresie kwoty 170 zł sporządziła wykaz kosztów dojazdu.

Za nieuzasadnione Sąd uznał roszczenie o zwrot kosztów opieki sprawowanej nad powódką przez osoby trzecie. Z opinii biegłych co prawda wynikało, iż zarówno powódka wymagała opieki osób trzecich. Bezsprzeczonym było jednak, iż opiekę tą sprawowali najbliżsi członkowie rodziny. Powódka nie poniosła kosztów związanych z opłacaniem sprawowanej nad nią opieki. Jest oczywistym, że gdyby opieka ta była odpłatna, to koszt takiej opieki powinien zostać zwrócony przez ubezpieczyciela.

W ocenie Sądu nieuzasadnionym było również żądanie w zakresie odszkodowania za zniszczoną w trakcie zdarzenia odzież. W szczególności nie mogło stanowić wykazania zasadności roszczenia złożenie przez powódkę do akt sprawy rachunków za zakup odzieży. Powódka nie wykazała bowiem, iż przedmiotowe rzeczy uległy zniszczeniu, nie przedstawiła żadnych zdjęć potwierdzających zakres ich zniszczenia poprzestając jedynie na oświadczeniu. Zasady doświadczenia życiowego i zawodowego nakazują wątpić, czy powódka w wyniku wypadku zniszczyła całkowicie całą noszoną wówczas odzież.

Reasumując Sąd w pkt I wyroku zasądził od pozwanego na rzecz powódki kwotę 30.170 zł w tym 30.0000 zł tytułem zadośćuczynienia oraz 170 zł tytułem zwrotu kosztów dojazdów.

O odsetkach orzeczono na podstawie art. 481§1 k.c., Sąd uznał zasadnym domaganie się zasądzenia odsetek ustawowych za opóźnienie:

- od kwoty 20.000 zł od dnia 30 czerwca 2017 r. tj. od dnia następnego od wydania decyzji przez pozwanego w przedmiocie wypłaty świadczenia.

- od kwoty 10.000 zł od dnia 12 października 2019 r. tj. od dnia następującego po upływie 30 dni od zgłoszenia szkody

- od kwoty 170 zł od dnia 8 sierpnia 2017 r. tj. od dnia następnego od wydania decyzji przez pozwanego w przedmiocie wypłaty świadczenia.

W pozostałym zakresie Sąd pkt II wyroku oddalił powództwo.

O kosztach orzeczono w pkt III stosownie do treści art. 100 k.p.c., przy czym Sąd uznał, że powódka uległa jedynie co do nieznacznej części żądania i dlatego orzeczono obowiązek zwrotu całości kosztów od pozwanego. Na koszty powódki złożyły się: wynagrodzenie pełnomocnika 3.600 zł oraz 17 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

Skarb Państwa - Sąd Rejonowy w Toruniu tymczasowo poniósł koszty w kwocie 768,70 zł tytułem wynagrodzenia biegłego.

Na mocy przepisu art. 113 ustawy o kosztach w sprawach cywilnych, który nakazuje o nieuiszczonych przez strony kosztach sądowych orzec zgodnie z zasadami dotyczącymi kosztów procesu Sąd Rejonowy nakazał pobrać w pkt IV wyroku od pozwanego kwotę 768,70 zł.

Zgodnie z art. 113 ust 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych z dnia 28 lipca 2005 roku (Dz. U. Nr 167, poz 1398 z późn. zm.) Sąd nakazał pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 1.418,46 zł tytułem kosztów sądowych. Powódka została zwolniona od kosztów sądowych w całości. Pozwany przegrał sprawę w 94%, zatem w tej części został obciążony nieuiszczoną opłatą od pozwu.